

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΗ (Μαρκ. 8, 34 - 9, 1)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στο Γαλατά, στις 18/9/1994)

1. Το ψάρι και η Βασιλεία του Θεού

Εύκολο πράγμα να κάνει κάποιος χιούμορ και να λέει εξυπνάδες σε βάρος της ψυχής του, αλλά είναι φοβερό και οδυνηρό να αρνείται εκείνα που μας φανέρωσε ο Χριστός, ο οποίος είναι «ο επί πάντων Θεός», για τον φωτισμό και για την σωτηρία μας. Γιατί ο άνθρωπος αυτός, πολεμάει και αντιμάχεται τον εαυτό του στο ιερότερο και σπουδαιότερο σημείο της ύπαρξης του που είναι η σχέση του με τον Θεό και την αιώνια ζωή.

Είπε ο Χριστός στο Ευαγγέλιο: «Τι ωφελήσει άνθρωπον, εάν κερδίσει τον κόσμον όλον και ζημιωθεί την ψυχήν αυτού; Τι θα δώσει ο άνθρωπος αντάλλαγμα για την ψυχή του;» Με τι θα την ζυγίσει; Για πόσο θα την πουλήσει; Τι αξία θα της δώσει;

Κάποια φορά, είχε πεθάνει η κόρη ενός παπά. Φυσικά ο παπάς ήταν στενοχωρημένος και ο πόνος του ήταν μεγάλος.

Κάθε τόσο αναστέναζε και προσευχόταν για την κόρη του, η οποία ήταν καλή κοπέλα, να βρεθεί στον παράδεισο, στην αιωνία ανάπαυση και στην αιωνία χαρά.

Αλλά, ενώ εξέφραζε στους χωριανούς του την πεποίθησή του ότι η κορούλα του θα βρίσκεται στον παράδεισο, του είπε κάποιος:

-Δεν βαριέσαι παπούλη. Υπάρχει παράδεισος και κόλαση; Και εμείς σαν τα αρνάκια είμαστε. Μόλις πεθαίνουν, σβήνουν και χάνονται. Έτσι πάμε και εμείς.

-Μη το λες, παιδί μου, αυτό, του είπε ο παπάς. Δεν είναι καλά αυτά τα λόγια. Μη με πληγώνεις.

-Τι να σε πληγώσω και να μην σε πληγώσω παπούλη, αυτή είναι η πραγματικότητα, του απάντησε.

Ο παπάς έφυγε από την παρέα στενοχωρημένος. Ήταν άλλωστε ώρα να πάει

στο σπίτι του. Καθώς έγγειρε το κεφάλι του να αναπαυθεί, είδε ένα παράξενο όραμα. Είδε μπροστά του την κόρη του, να λάμπει από χαρά και να είναι ντυμένη στα ολόλευκα. Της φώναξε με λαχτάρα:

-Πού είσαι κορούλα μου; Ζεις; Ζεις;

-Δεν με βλέπεις πατέρα; Ζω.

-Πώς είσαι παιδί μου;

-Γεμάτη από χαρά. Ο Θεός με πήρε κοντά Του.

-Μήπως θέλεις τίποτε;

-Τίποτε πατέρα, του λέει. Σε ευχαριστώ που προσεύχεσαι για μένα και με μνημονεύεις συνεχώς. Δεν μπορείς να φανταστείς τι σημασία που έχει αυτό. Αλλά να πας να πεις και στον κυρ-Κωνσταντή, ότι τον ευχαριστώ, με όλη μου την καρδιά, για το ψάρι που μου έστειλε.

Ο παπάς, δεν μπορούσε πια να σταθεί στο σπίτι. Πήγε και ξανασυνάντησε τους ίδιους ανθρώπους. Και τους διηγήθηκε το όραμα. Ήταν εκεί και ο κυρ-Κωνσταντής, ο οποίος όταν άκουσε τα λόγια: «να πεις στον κυρ-Κωνσταντή ότι τον ευχαριστώ για το ψάρι που μου έστειλε», έκανε τον σταυρό του και είπε: «Χριστέ μου! Παναγία μου! τι θαύματα είναι αυτά!» Του λέει ο παπάς:

-Πραγματικά, έτσι μου είπε η κόρη μου. Σε παρακαλώ όμως, πες μου, τι ψάρι της έστειλες;

Ο άνθρωπος άρχισε να διηγείται:

-Προχθές ήρθε σπίτι μου ένας ψαράς, που μου φέρνει κάθε τόσο ψαράκια. Μου έφερε ένα ωραίο ψάρι, αλλά εγώ ήμουν νευριασμένος και του είπα: «Δεν το θέλω, δώσ' το αλλού». Αλλά μετά το ξανασκέφτηκα και για να μη χάσει τα χρηματάκια του ο άνθρωπος του το πλήρωσα και του λέω: «Ξέρεις καμιά φτωχή οικογένεια; Πάρτο αυτό το ψάρι και πήγαινε να τους το δώσεις για την κόρη του παπά που πέθανε, ψυχικό». Και όπως είδες παππούλη το ψάρι έφτασε στον ουρανό και η κόρη σου το πήρε;

Ήταν εκεί κοντά και εκείνος που έλεγε ότι δεν υπάρχει τίποτε μετά τον θάνατο. Τον ρωτά ο παπάς:

-Τι λες, κυρ Γιάννη; Δεν υπάρχει τίποτε;

-Παππούλη ο Θεός να με συγχωρήσει, απάντησε. Και έκανε τον σταυρό του.

2. Προσοχή στα ανόητα παζάρια.

«Τι θα δώσει ο άνθρωπος αντάλλαγμα για την ψυχή του;»

Για φανταστείτε τώρα αδελφοί έναν άνθρωπο να λέει:

-Πουλάω την ψυχή μου, για τα μεζεδάκια που τρώω την Τετάρτη και την Παρασκευή. Γράφω στα παλιά μου τα παπούτσια τους νόμους της Εκκλησίας και την ωφέλεια της ψυχής μου...

-Κάτσε βρε αδελφέ! Για λίγο τυράκι, που θα φας την Τετάρτη και την Παρασκευή, πουλάς την ψυχή σου; Δεν αξίζει λίγο παραπάνω;

Ο άλλος εκτιμάει την ψυχή του όσο μια αμαρτία που θα κάνει.

-Αδελφέ, πόσο κρατάει η απόλαυση της αμαρτίας; Πέντε, δέκα λεπτά; Τόσο εκτιμάς την ψυχή σου;

Ή την ζυγίζεις το ίδιο με λίγα χρήματα; Πόσο θα τα κρατήσεις, αδελφέ; Πόσο θα τα έχεις; Πόσο θα γλεντήσεις; Και ακόμα, τι χαρά θα σου δώσει αυτό το γλέντι;

Είδατε ποτέ άνθρωπο, που αγαπά τον Χριστό και τον ακολουθεί να θυσιάζει την χαρά που έχει στη καρδιά του, για να την μεταφέρει στο σώμα; Όταν πάμε να διασκεδάσουμε, λέμε: Πάω να διασκεδάσω, για να μου φύγει η στενοχώρια. Πού είναι η στενοχώρια; Στην καρδιά! Στην ψυχή! Τι πας να κάνεις; Να βάλω γαργαρισμό στο σώμα με το κρασάκι, με το τραγούδι, με τον χορό, με τα ξεφωνητά, με τις βρισιές και με καμιά άλλη βρωμοδουλειά.

Μα είναι δυνατόν αυτά που τέρπουν το σώμα να θεραπεύσουν την πίκρα της ψυχής; Μήπως έτσι, η πίκρα της ψυχής διπλασιάζεται;

Και μετά μη έχοντας επίγνωση ο άνθρωπος τι φάρμακο χρειάζεται, αντί να πάει στον γιατρό που όρισε ο Χριστός, στον γιατρό της ψυχής, στον ιερέα, για να του πει πώς πρέπει να θεραπευτεί η ψυχή του, στηρίζεται στο μυαλουδάκι του. Ή ρωτάει τους κομπογιαννίτες.

-Βρε φίλε, τι κάνεις όταν είσαι στενοχωρημένος;

-Πάμε στην ταβερνούλα μας, λέει ο συγχωριανός.

-Και εσύ, κύριε της πρωτεύουσας, πού πας, άμα είσαι στενοχωρημένος;

-Πάμε στα Σόδομα και στα Γόμορρα. Στα καινούργια καταστήματα που άνοιξαν τώρα τελευταία και εκεί γλεντάμε.

Και μετά τι γίνεται; Μετά μαυρίζει η ψυχή μια για πάντα.

«Τι ωφελήσει άνθρωπον, εάν κερδίσει τον κόσμο ολον και ζημιωθεί την ψυχήν αυτού;»

Λέει ο βασιλιάς Σολομών, ο οποίος είχε γίνει από τους πλουσιότερους και σοφότερους ανθρώπους του κόσμου, και γλέντησε πιο πολύ από όλους την ζωή του: «Και εκείνο το δοκίμασα, και το άλλο το δοκίμασα, και βρήκα ότι όλα είναι ματαιότητα, όλα είναι μια ιδέα, μια απάτη, μια πλάνη. Ποιό είναι η αλήθεια; Αλήθεια είναι να κάνεις το θέλημα του Θεού και να βρίσκεσαι κοντά στον Θεό».

3. Άκουσε τον Χριστό. Τα ξέρει καλύτερα

Όταν κανείς ζει κατά Θεόν, έχει την ελπίδα της αιώνιας ζωής και της ανάστασης. Θυμηθείτε την ιστορία που είπαμε πριν. Ο κυρ-Κωνσταντής ούτε το είχε φανταστεί ποτέ, ότι οι ελεημοσύνες και οι προσευχές για τους πεθαμένους πάνε στον ουρανό. Και φτάνουν στα χέρια των κεκοιμημένων, γιατί υπάρχει ένα τηλεφωνικό κέντρο που λέγεται «Θεός», ο οποίος τα μαζεύει όλα αυτά, τα μεταβιβάζει και μας φέρνει σε επικοινωνία με τους πολίτες της Βασιλείας Του.

Ο καθένας, αδελφοί μου, έχει μια ψυχή, την δική του ψυχή. Άμα την χάσει, δεν μπορεί να την αντικαταστήσει με τίποτα. Γι' αυτό, η μεγαλύτερη ανοησία που κάνουν οι άνθρωποι είναι, όταν παίζουν την ψυχή τους κορώνα-γράμματα, με την σκέψη: «ποιός ξέρει; υπάρχει τίποτε;»

Πού οφείλεται αυτή η σκέψη: «υπάρχει τίποτε;»

Απάντηση των αγίων πατέρων: Υπάρχει ένα ον, που λέγεται διάβολος, και θέλει να μας πλανά και να μας απατά. Τι είπε στην Εύα; «Εύα γιατί είσαι τόσο κουτή; Γιατί βλέπεις αυτό το νοστιμότατο φρούτο και το θεωρείς δηλητήριο και δεν το τρως;» Και η Εύα ξέχασε τον λόγο του Θεού και άρχισε να σκέφτεται μόνο με το δικό της μυαλουδάκι. Και βρήκε ότι πραγματικά επρόκειτο για ένα ωραίο, ωφέλιμο, και γλυκύ πράγμα, που δεν θα μπορούσε ποτέ να βλάψει και να κάνει κακό.

Δεν σκέφτηκε, ότι υπάρχει μεν σώμα, αλλά υπάρχει και ψυχή. Και εκείνο που φαίνεται να ωφελεί το σώμα, δεν είναι απαραίτητο να ωφελεί και την ψυχή. Αλλά είναι δυνατόν εκείνο που το νομίζουμε ωφέλιμο στο σώμα να είναι δηλητήριο για την ψυχή. Και το πικρό στο σώμα, να είναι γλυκύ για την ψυχή. Γιατί έτσι μας απεκάλυψε ο Χριστός, ο οποίος είναι ο νοικοκύρης και ο κυρίαρχος στην αιώνια ζωή και ξέρει τα θέματα αυτά καλλίτερα από μας.

Είπε ο Χριστός: «όστις θέλει οπίσω μου ελθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι»

Αν δεν απαρνηθείς αυτό που σε γοητεύει και το ονομάζεις «θεό σου» και σε κάνει να λατρεύεις την κτίση και όχι τον Κτίστη, δεν πρόκειται να βρεθείς κοντά στον Χριστό.

Και ο σταυρός ποιός είναι; Είναι ο κόπος που κάνουμε για να κυριαρχήσει ο Χριστός και το συμφέρον της ψυχής μας πάνω σ' αυτό που λέγεται: Νικόλαος, Γιάννης, Μαρία. Και γι' αυτό πρέπει να κάνουμε ένα ήρεμο αλλά ηρωικό αγώνα για να κόψουμε εκείνα που μας υποδουλώνουν στα κτίσματα, στον εαυτό μας, στην σάρκα μας, στα πάθη μας, στις κακίες μας, για να μείνουμε ελεύθεροι, να μπορούμε να πηγαίνουμε οπίσω του Χριστού.

Όποιος το κάνει αυτό, αποκτά την ειρήνη του Θεού. Υπάρχει γλυκύτερο πράγμα, από το να έχεις ειρήνη στην ψυχή σου; Αυτό είναι ο μεγαλύτερος θησαυρός. Αν ζήσουμε έτσι, όταν θα έρθει η ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας, τότε που θα βρεθούμε ενώπιόν του Κυρίου μας, Κριτού και Δικαστού, θα έχουμε και τότε ειρήνη και θα πούμε: «Χριστέ μου, με το λίγο μυαλό που είχα και με τις λίγες μου δυνατότητες, έκανα ο,τι μπορούσα για να ζήσω κοντά Σου»

Και Εκείνος θα απλώσει τα χέρια Του να μας αγκαλιάσει, όπως αγκάλιασε τον άσωτο υιό και θα μας βάλει στα δεξιά Του. Αμήν.-